

Štafetový běh

Proto i my, obklopeni takovým zástupem svědků, odhodme všecku přítěž i hřích, který se nás tak snadno přichytí, a vytrvejme v běhu, jak je nám uloženo, s pohledem upřeným na Ježíše, který vede naši víru od počátku až do cíle. (Žd 12:1-2)

1. čtení: Skutky 1:1-11

Hlavní čtení: Židům 12:1-4

ÚVOD: ŠTAFETA

Milí bratři, milé sestry,

dočetl jsem se, že oficiálně nejdelší trať pro štafetový běh je 1500 metrů. Běží po ní čtyři závodníci po sobě. Je vypisovaná jen zřídka na některých soutěžích, protože je moc dlouhá. Nejrychleji ji zatím zaběhli běžci z Keni, a to v roce 2014, celkem za 14 minut a 22 sekund.

Obraz štafetového běhu nám dnes předkládá také autor listu Židům. Přirovnává nás k běžcům na trati, kteří si mezi sebou předávají štafetový kolík. Tedy víru v Krista, kterou nám předali naši předkové, když dobíhali do cíle. Víru, kterou my v cílové rovině budeme předávat zase těm, kteří se už k běhu připravují na startovní čáře.

I. KOLEKTIVNÍ ZÁVOD

Co z toho slyšíme naprosto jasně? Že život víry není individuální záležitost. Naše víra není jen vztah já a Ty. Já – Petr Kulík. A Ty – Ježíš Kristus. Nikdy nejde jen o mě. Nikdy nejde jen o tebe, bratře, sestro. Štafetový běh je kolektivní disciplína. Jistě, já sám jsem se kdysi přiznal ke Kristu. Já sám jsem kdysi vyběhl za Pánem Ježíšem. A jsem to já, kdo běží po té dlouhé trati víry.

Ale nikdy bych nevyběhl, kdyby mně někdo jiný nepředal ten štafetový kolík. Víru. V mém případě to byla moje maminka, která s námi zpívala zbožné písničky. Modlila se s námi každý večer a před každým jídlem. A dokonce nás učila v nedělní škole. Což jsme jí často opláceli tím, že jsme se v nedělce chovali naprosto nechutně.

Byla to také moje babička, která nám snad stokrát vyprávěla všechny možné biblické příběhy, z nichž jsme měli nejraději ten o Josefovi v Egyptě. Byl to můj dědeček farář, kterého jsem nezažil. Ale který – díky vzpomínání jeho nejbližších – utvářel a dodnes utváří můj - nejen farářský, ale i obecně křesťanský - život. Byl to můj kmotr, strýc Petr, presbyter ve Vysokém Mýtě. Byl to Tomáš Trusina, současný farář u Salvátora v Praze, u kterého jsem učil na bohoslovecké praxi. A tím víc zemřelý Vlastík Kovář, který jako farář provázel můj život dětství až po svatbu. A samozřejmě všichni kazatelé v Odrách, kterým jsem za mnoho věcí vděčný. Byli to členové sboru v Moravské Třebové, a pak hlavně v Odrách, které jsem mohl zblízka pozorovat, jak běží po té životní trati za Kristem. Byl to Svát'a Karásek, s kterým jsem si povídal jen dvakrát v životě, ale jehož kniha vzpomínek, *Víno tvé výborné*, na mě přímo křičela: *Staň se farářem!* Byl to Dietrich Bonhoeffer, jehož texty jsem hltal. Mezi ty, kteří běželi přede mnou, bych také mohl jmenovat biblické svědky víry, jejichž příběhy ke mně stále znovu a stále nově a překvapivě mluví. Stejně jako mnozí křesťanští běžci v dějinách církve. Co jich jen je? Co jen je těch, kteří už přede mnou začali a také dokončili svůj životní běh za Kristem? Co jen je těch, kteří mně bezprostředně nebo zprostředkovaně předali ten štafetový kolík, tu víru na Kristu založenou. Celé zástupy závodníků, z nichž jsem vyjmenoval jen zlomek.

Bratři a sestry, udělejte si v následujících dnech chvilku čas. Uvařte si kávu, nebo si nalejte dvojku vína a přemýšlejte. Snažte se vybavit si co nejvíce těch, kteří nějakým způsobem formovali vaši víru. Ty, kteří vám předali štafetový kolík. Ty všechny, díky kterým dnes vy sami běžíte. Způsobí to přinejmenším tři věci. Za prvé: Opadne alespoň na chvilku obava, že všechno visí jen na nás. Poběží se nám lehčeji. Protože někdy máme svíravý pocit, že všechna tíha dne padá jen na naši hlavu. Osud naší rodiny, našeho sboru a potažmo celé církve Kristovy opravdu nestojí pouze na nás a s námi nepadá. Jsme jen mravenečci, kteří v řadě za sebou kráčí do mraveniště. Před námi jsou jich stovky. A za námi také.

Za druhé: Budeme vděční Bohu za všechny lidi, kteří žili s Kristem. A díky kterým my, tady a teď, můžeme s Kristem žít. Vděčnost je na místě. Každý z nás má někoho takového, za koho může Bohu poděkovat. Třeba naše rodiče, prarodiče, za všechny ty odvážné předky, jejichž evangelická víra nám koluje v žilách. Také za faráře, staršovstva, učitele a učitelky nedělní školy, autory skvělých knih, starší křesťany z různých společenství.

A za třetí: S tímto vědomím budeme do cíle dobíhat s větší nadějí, že v cílové rovině na nás čekají další běžci, kteří si ochotně převezmou tu štafetu víry z našich unavených rukou. Že ne? Že snad budeme poslední generací závodníků? Ale, co vás nemá! To si mysleli i mnozí křesťané před námi. A přitom nakonec doběhli a my běžíme po nich. Dokud Kristus tomuto závodu neučiní přítrž, trať bude plná běžců. A co víc? My nedobíháme jen a nadějí, že na startu na nás budou čekat další dychtiví běžci s napřaženou rukou. My už je přece vidíme. Jsou to naše děti a vnoučata. To oni sledují náš vlastní zápas. Vidí naši snahu, ale také naši občasnou únavu, zaškobrtnutí a zpomalování. Oni to všechno sledují. A už teď se od nás učí.

II. NAŠI FANOUŠCI

Chtěl bych ještě podtrhnout ten *oblak svědků*, který nás obklopuje. To jsou naši fanoušci. Fanoušci, kteří nepokrytě fandí nám, aktuálním závodníkům. Ale nejsou to ledajací fanoušci. To jsou ti, kteří běželi před námi. Vždycky je zajímavé sledovat, jakým způsobem při sportovních přenosech fandí sportovcům bývalí sportovci, kteří v dané disciplíně už něco dokázali. Oni tomu závodu či sportovnímu utkání rozumí. Oni přece často prolévali pot a slzy při přípravách. Oni byli mnohokrát faulováni. Oni zažili neúspěch, slabost, nespokojenost a bezradnost. Ale také prožili radost z vítězství. Ten pocit, který by nevyměnili za nic na světě.

My evangelíci někdy ve zkratce říkáme, že na rozdíl od katolíků nevěříme ve svaté. Ale to vůbec není pravda! My věříme ve svaté ještě víc než katolíci. Protože my nepokládáme za svaté a živé v Kristu jen ty, které pozemská církev za svaté oficiálně prohlásí. My pokládáme za svaté a živé v Kristu všechny, kteří kdy v Krista věřili. Všechny, kteří běželi před námi. A ti nám teď fandí. Ti nás povzbuzují. Ti nám přejí, abychom doběhli do cíle v co nejlepším čase. A pokud možno bez větších klopýtání a pádů.

III. OHDODIT VŠECHNU PŘÍTĚŽ

Ale tím se dostáváme k dalšímu bodu. List Židům mluví o hříchu. O té zátěži, kterou jsme si dotáhli na startovní čáru a s kterou jsme vyběhli za Kristem. Tato přítež nás obírá o sílu a energii. Hřích nás zpomaluje a vysiluje. Kvůli němu se někdy po trati spíš válíme. Jako bychom na té dráze měli na sobě navlečeny tři, čtyři vlněné svetry. A ještě těžký batoh na zádech. Jako bychom běželi v kanadách či vysokých holínkách. To se špatně utíká.

Bratři a sestry, každý z nás dobře ví, co mu v běhu za Kristem dělá potíže. Co ho brzdí a vysiluje. Co mu brání, aby běžel rychle a s lehkostí. Každý z nás v tom pomyslném batohu nese něco jiného. *Tak ať už je to cokoli, shod' to ze sebe, křesťane. Poběží se ti lépe.*

IV. JEŽÍŠ KRISTUS – NÁŠ TRENÉR

S tím ale potřebujeme pomoci. S odhazováním té zátěže, která se pro běh za Kristem nehodí. Za život můžeme tisíckrát slyšet, že je třeba svléct ze sebe starého člověka s jeho zlými skutky, jak říká Pavel. (Ko 3:9) Že je třeba běžet nalahko. Ale dokážeme to? Sami? Bez cizí pomoci? Bez Ježíše Krista? Jistě, že ne. S tím nám musí pomoci on sám. Ten rekordman, který celou trať proběhl za nejlepší čas, protože nebyl vázán žádnou zátěží hříchu. Ježíš Kristus, který statečně zvládal všechny obtíže spojené s tímto během, včetně nepřátelství lidí, kteří mu vůbec nefandili. Kteří se ho naopak svým posměchem a urážkami snažili srazit k zemi. A kteří ho nakonec přibili ke kříži. Ano, na Ježíše těsně před cílovou rovinkou čekala ta největší překážka: Golgotský kříž. A nebyl tam nikdo, kdo by od něj v tu chvíli chtěl převzít štafetu víry. Jeho kolegové běžci z té tratě tehdy utekli.

Tento Ježíš nám při běhu pomáhá. Jak? Třeba tím, že o jeho vlastním závodu víme dost na to, abychom mohli běžet stejně lehce, jako on sám. *Díky, Bože, za jeho příklad! Díky za evangelia! Zároveň: On s každým z nás běží znovu a znovu. Svým svatým Duchem nás posiluje, když jsme znavení. Utírá nám naše slzy a náš pot z tváře. Dává nám už na trati pít z pramenů vod živých, abychom neomdleli žízni. A také nás povzbuzuje laskavým slovem, jako ten nejlepší trenér na světě.*

A nakonec: Je to Kristus, který nás čeká v cílové rovině. Byl vzkříšen a vystoupil k Otcí. Sedí na pravici Boží. A až doběhneme, spočineme v jeho náruči. Splavení, ale šťastní. Vysílení, ale radostní. Bolaví, ale zároveň nabývající nových sil. Budeme v jeho blízkosti. A začneme fandit těm, kteří vyběhli po nás. Těm, kterým jsme štafetu víry předali. A tak ještě jednou slyšme:

- ¹ *Proto i my, obklopeni takovým zástupem svědků, odhodme všecku přítež i hřích, který se nás tak snadno přichytí, a vytrvejme v běhu, jak je nám uloženo, ² s pohledem upřeným na Ježíše, který vede naši víru od počátku až do cíle.*

Amen.